

CĂLĂUZA REDINȚEI

Publicație lunară

Septembrie (Răpciune)
nr. 9 (93 / 2024)

Publicație de gândire, atitudine și spiritualitate ortodoxă
editată de Parohia „Sf. Vasile Tătarăși” Iași, ROMÂNIA

Apare cu binecuvântarea Înaltpresfințitului Teofan, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

Vârsta bucuriei

Citiți în pagina 1

Scrisoare de mulțumire
către Dumnezeu

Citiți în pagina 4

Crezi în Dumnezeu și ți-e
frică de ceva?

Citiți în pagina 6

Sfântul Voievod Neagoe
Basarab

Citiți în pagina 14

*B*iserica purtând hramul „Sfântul Vasile cel Mare” se află în cartierul Tătărași din municipiul Iași, pe strada Vasile Lupu, nr. 40. Numele acestui cartier, odinioară sat la marginea de răsărit a Iașilor, s-a adăugat la numele bisericii pentru a o deosebi de alte biserici ieșene cu hramul „Sf. Vasile cel Mare”, ca de pildă cea din cartierul Nicolina. Imobilul bisericii este construit pe un teren situat la marginea de sud-vest a colinei Tătărașilor, delimitat la nord și la vest de străzile Vasile Lupu și Delfini, iar la est și la sud de proprietăți particulare.

Biserica a fost construită din piatră de Repedea și din cărămidă, dar, din păcate, nu are obișnuita pisanie, care să-i ateste vechimea și numele ctitorilor. Dintr-o însemnare făcută la anul 7268 (1760), pe Evanghelia Nifon, păstrată în patrimoniul bisericii, aflăm că „Evanghelia a fost donată bisericii Sf. Ierarh Vasile din Iași de către preotul Ioniță”. De aici concludem că biserica este atestată documentar în sec. al 18-lea. Scurta monografie consemnată în Registrul inventar din anul 1967, evocă „o legendă a locului” care vorbește despre breasla pescarilor, care ar fi ctitorit biserica pe la anul 1709, din inițiativa soților Vasile și Elena Șelaru.

*D*rași enoriași, vă așteptăm în continuare să ne împărtășiți opiniile, sugestiile, articolele sau chiar micile întâmplări din viața dumneavoastră și în acest an, în scopul menținerii unei legături cât mai strânse între enoriașii parohiei noastre.

„Când Dumnezeu te are drag
Și te ia în paza milei sfinte
Ca arme de-a lupta înainte
Nu-ți dă nici bătă nici toiaș
Îți dă pricepere și minte.”

Colectivul de redacție

Vârsta bucuriei

Prin voia Domnului Iisus Hristos ne regăsim în acorduri de toamnă, privind în față cu credință către noi începuturi, iar în urmă cu luare aminte spre cunoaștere și spre dobândirea înțelepciunii duhovnicești. Aștern pe hârtie aceste gânduri cu lăuntrică bucurie că, prin timpul pe care Dumnezeu mi l-a dăruit, dar și prin lucrarea Duhului Sfânt, am reușit să înțeleg că toate câte au fost, dar și câte vor veni, sunt doar spre consolidarea răbdării, spre credință și folos duhovnicesc. Cu toate că sunt voci care vorbesc doar despre jumătatea goală a paharului, aș fi în dezacord cu propriul meu suflet dacă aș accepta ideile preconceptuate și dacă nu aș lăsa bucuria interioară să se strecoare, contopindu-se cu zgomotul plăcut al creionului pe hârtie. Eu știu că mulți dintre cititorii fideli ai „Călăuzei Credinței” au extras „nectarul” pe care îl oferim cu drag lună de lună, bucurându-și sufletele împreună cu membrii colectivului de redacție, dar datorită celor care încă nu înțeleg că adevărata bucurie nu are vârstă, am decis să aștern aceste rânduri.

Când văd atâția oameni triști în jurul meu spun adesea: „Stăpâne, Doamne! Te rog, curățește sufletele celor depărtați de Tine și din ceea ce Tu mi-ai dăruit, trimite-le și lor o rază de lumină.”. Am spus adesea această scurtă rugăciune Domnului, pentru că știu că El mă ascultă. Eu mă rog, dar dacă omul cu inima de piatră nu primește acea rază de lumină, acea rază de speranță, acel „licăr” de bucurie, ce să fac? Și apoi (uneori) spun: „Doamne, Tu știi inima fiecăruia; oare, nu poți face ceea ce Te-am rugat?”. Atunci când Domnul tace, simt cum lăcrimează pentru noi. Dragii mei, știu că Dumnezeu ne-a dat libertatea de a-L primi și mai știu că mintea noastră este ca o moară, adică „macină” ceea ce îi dai (gânduri frumoase sau sumbre)! Cineva, cândva m-a întrebat dacă îmi impun să fiu vesel întotdeauna (sau aproape întotdeauna). Dacă ar fi așa, atunci aș fi fără îndoială un om cu multe fețe. Și la ce mi-ar fi de folos? Puțini înțeleg că bucuria lăuntrică nu are nimic în comun cu vârsta biologică, ci este ceva ce vine din interior, ca mulțumire pentru ce ai primit.

Valeriu Gafencu spunea că: „Adevărul se simte și există dintotdeauna. Minciuna trebuie fabricată!”. Cât adevăr, dar cât este de greu de explicat celui care nu înțelege

ceea ce este de la sine înțeles! Păi, când un om îți dăruiește ceva, nu te bucuri? Iar când Dumnezeu îți dăruiește atâtea bunătăți pe care nici nu le-ai cerut, oare nu ar fi firesc să fii bucuros și recunoscător? Simțind împietrirea multora dintre noi, îmi vine în gând imaginea Domnului Hristos stând în fața mormântului lui Lazăr lacrimând... Și iarăși spun: „Eu știu, Doamne, că nu ai plâns doar pentru Lazăr, ci pentru noi toți! Așa că, Te rog, iartă-mă că eu sunt neputincios și plâng doar pentru aproapele meu!”.

În Pateric, părintele Varsanufie ne spune: „Plânsul este întristarea după Dumnezeu care naște pocăința; iar semnele pocăinței sunt: postul, cântarea de psalmi, rugăciunea, stărnirea întru cuvântul lui Dumnezeu. Bucuria este veselie după Domnul, pe care cu cuvioșie o întâlnim când ne ocupăm de alții. Lăsați inima să se hrănească cu plânsul care este o bună pricină de veselie!”.

Păcat este că nu cei de vârsta a doua sau cei trecuți de ea sunt în depresie și în deznădejde, ci cei tineri care pornesc pe cărrile neumblate ale vieții sau chiar adolescenții care cred că viața înseamnă doar distracție și petreceri fără de sfârșit, raportându-se doar la verbul „a avea”. Dar, petrecerea se termină și atunci când visul se destramă, atunci apare din nou acea stare posacă, plină de tristețe. Din păcate, tinerețea trece repede și atunci când ne afundăm în greutățile vieții am vrea să ne întoarcem la anii când eram curați (sufletește). Dar este greu, pentru că ochii privesc în gol, sufletul este pustiu, inima parcă uită să iubească, iar de zâmbet... nici nu poate fi vorba.

Cu riscul de a renunța la câteva idei pe care mi le-am propus pentru acest articol, nu pot să renunț la o frumoasă povestioară care ne învață că bucuria nu are vârstă și dacă sufletul nostru este viu, va simți că bucuria nu vine din ceva anume, ci vine din însăși făptura noastră.

„Venind de la școală, un copil s-a abătut să se joace puțin într-un parc mare și umbros. Înainte de a porni spre casă s-a gândit să-și tragă puțin sufletul și s-a așezat pe o bancă lângă un bătrân care deși părea trist, avea totuși o față luminoasă. Însetat fiind, băiețelul și-a pus ghiozdanul în brațe și a scos din el o sticlută de apă și, când să guste din ea, a fost întrerupt de privirea bătrânului, care se uita la el. Făcându-i-se milă, băiatul i-a oferit acestuia câteva dulciuri care îi rămăseseră de la școală, iar drept răsplată bătrânul i-a oferit un zâmbet.

Atât de minunat și de radiant a fost zâmbetul bătrânului, încât băiețelul i-a oferit și sticlută cu apă pe care tocmai o deschisese doar, doar va mai primi încă un zâmbet atât de frumos. Fără nicio ezitare și fără nicio reținere, bătrânul i-a mai zâmbit încă o dată copilului. Toată după-amiaza au stat acolo pe bancă, privind-

se unul pe altul, fără să își spună vreun cuvânt. Odată cu înserarea, copilul simți prezența oboselii și se hotărî să o ia către casă, mulțumit de bucuria pe care i-o făcuse bătrânul, din care iradia atâta dragoste. Nici nu apucă bine să facă doi pași că dă fuguța înapoi să-l îmbrățișeze pe „colegul” său de bancă. Bătrânul surprins de gestul copilului, cu doi stropi de lacrimi în ochi, tot ce i-a putut oferi înapoi a fost cel mai frumos zâmbet care l-a văzut în acea zi. Ajuns acasă, mama băiatului îl întrebă: Ce ai făcut astăzi de ești așa de fericit?

Copilul îi răspunse: Am stat pe o bancă cu un înger! Și înainte ca mama lui să apuce să-i răspundă, a mai adăugat: Știi ceva? Avea cel mai frumos zâmbet dintre toate pe care le-am văzut vreodată, cu toate că e mai bătrân decât mi-l închipuiam!

Între timp, bătrânul a ajuns și el acasă și fiul observând strălucirea din ochi a tatălui, nu a putut să nu-l întrebe: Tată, ce s-a întâmplat de ești așa de fericit? El i-a răspuns fiului său: Am mâncat în parc dulciuri cu un înger! Și înainte ca fiul său să apuce să îi răspundă, el a adăugat: Știi ceva? Era mult mai tânăr decât mi-l închipuiam!”

Dragii mei, păi cum să nu fie omul trist dacă este imun la o îmbrățișare, la un zâmbet sau la o vorbă bună? Toate aceste „nimicuri” au puterea de a face dintr-o zi obișnuită o zi specială, pentru că toate laolaltă reprezintă adevărata bunătate și dragostea divină.

Sfântul Ioan Gură de Aur scrie: „Pentru a se bucura cu cei care se bucură, sufletul are nevoie de mai multă înțelepciune decât atunci când plânge cu cei care plâng. Către cei de pe urmă ne atrage însăși firea noastră și nu este un om atât de împietrit care să nu plângă la vederea nefericirii; însă să vezi pe un om într-o stare bună și nu doar să-l invidiezi, ci încă să și împărți cu el bucuria, e nevoie de multă noblețe sufletească.”.

Deși povestioara reprezintă aspectul bucuriei prin ochi de copil, ați observat că și cel mai în vârstă a trăit aceeași stare de spirit? Nu trebuie să fii copil pentru a înțelege, ci să ai inima de copil. Acum, cu toate că suntem maturi, nu ne îmbrățișăm pentru că empatia față de celălalt a dispărut sau poate că ceva sau cineva ne-a supărat și inima noastră este prea „îngustă” pentru a ierta. Ați văzut bucuria unui copil? Ați simțit bucuria unui bătrân? Cine este mai trist: noi sau ei? Dragii mei, vă spun cu mâna pe inimă că: Bucuria nu are vârstă!

Har și bucurie!

Eugen Antohi, Parohia „Sf. Vasile” Tătărași

Foto: www.descopera.ro

Scrisoare de mulțumire către Dumnezeu

Doamne,

Pentru început, Îți mulțumesc pentru viață și pentru familia în care m-am născut:

Mama cea minunată, pe care m-ai învățat s-o prețuiesc și să nu mă pot despărți de ea;

Frățiorul meu minunat care a avut răbdare cu așa un specimen de soră mai mică și care, deși e bolnăvior, mi-a dăruit patru nepoței minunați pe care mă înveți să-i iubesc tot mai mult de la an la an;

Tata, care, deși (mi s-a părut că) m-am „bucurat” când a plecat, știu că și el era minunat și mi-aș dori să aflu dacă și el m-ar fi considerat minunată pe mine cea de acum;

Bicu, cel mega-minunat, pe care mi l-ai dăruit ca să am și eu un model, un erou al meu, de care să-mi amintesc mereu;

Bunica cea minunată, pe care ai învrednicit-o să recite poezii pe de rost la aproape 85 de ani și care ne iubește pe toți și se îngrijește mereu de fiecare;

Cealaltă bunică minunată, care era cea mai credincioasă din familie și datorită ei, Te cunoaștem și Te iubim și noi, moștenitorii.

Și Îți mai mulțumesc și pentru toți prietenii mei minunați, pentru darurile lor, pentru înțelepciunea lor, pentru dragostea și loialitatea lor;

Și pentru animăluțele mele minunate din toți anii, pentru alinarea sufletului meu

prin iubirea lor sinceră;

Și pentru minunatul Ocrotitor al meu, ce m-a ales încă de dinainte să mă nasc și mă apără de rele;

Și pentru Îngerășul meu păzitor minunat pe care mi l-ai dăruit să mă păzească mereu;

Și pentru sfinții mei cei dragi, prietenii mei, Sfânta Parascheva cea mereu ajutătoare, Sfântul Stelian cel ce mă ține în brațe ca pe pruncul din icoană, Sfântul Serafim de Sarov cel precum îngerii, Sfinții Ioan Botezătorul și Dimitrie cei ce poartă de grijă orașului și parohiilor de acasă, Sfântul Gheorghe cel iubit de tinerii ca mine, Sfânta Varvara cea cu rochia frumoasă și pentru toți sfinții minunați pe care-i prețuiesc așa de mult;

Și pentru toți oamenii pe care-i întâlnesc, știu că toți sunt o binecuvântare de la Tine;

Și pentru iubire; Și pentru sentimente și trăiri; Și pentru sănătate; Și pentru bucurie; Și pentru împliniri; Și pentru simplele momente;

Și pentru tot ceea ce am fost; Și pentru tot ceea ce sunt; Și pentru tot ceea ce voi deveni;

Îți mulțumesc, Doamne!

Slavă Ție, Dumnezeu, pentru toate!

Cu recunoștință, Ioana, cea care așteaptă să-Ți cunoască planul

(Scrisoare / Rugăciune compusă în luna iunie 2021, ca temă în cadrul Seminarului iertării - „Să ne vindecăm iertând”, Sesiunea IV – valabilă și astăzi)

Ioana Sanciu, Parohia „Sf. Vasile” Tătărași

Ilustrație realizată de Ioana-Adina Manole

**„... Cântați în inimile voastre lui
Dumnezeu, mulțumindu-I în psalmi,
în laude și în cântări duhovnicești.”**

Coloseni 3, 16

Crezi în Dumnezeu și ți-e frică de ceva?

Crezi în Dumnezeu și ți-e frică de ceva? Începutul unui an este de obicei timpul unui bilanț. Inventariem realizările trecute și planurile viitoare și de multe ori ne promitem că „anul ăsta va fi diferit!”. Voi citi mai mult, mă voi ruga mai mult, mă voi odihni la timp – și câte altele, pe care ni le propunem poate în fiecare an, ca apoi să fie hotărâte, iară și iară, pentru un nou început, „de data asta” bun.

Dar începuturile mai au o însușire copleșitoare pentru mulți: vin la pachet cu multă nesiguranță. Indiferent dacă are legătură cu starea noastră de sănătate, grija banilor, prezența celor dragi sau războiul și armele nucleare, drobul de sare este acolo sus, mare, amenințător să cadă peste noi și peste lumea toată. Am auzit de multe ori oameni vorbind despre cât de cumplite sunt vremurile care vin. Și iată, ne-a binecuvântat Dumnezeu cu un nou început de an, iar anul bisericesc vine întotdeauna mai discret și cu mai multă nădejde și odihnă sufletească față de anul calendaristic.

Dacă eu nu reușesc mereu și într-un total ca în fața viitorului să urmez îndemnul lui Hristos care de atâtea ori ne-a spus să nu ne temem, îmi repet de fiecare dată că

reziliența mea e mult mai mare decât îmi pot imagina, iar pentru ceea ce o poate depăși, pot primi oricând și întărire. Au trăit asta pe propria piele nu doar sfinții, ci și deportații și toți obidiții pământului.

Nu știi voi ce credeți, dar eu simt că am avut șansa să cresc într-o epocă și într-o societate în care am putut, mai ales ca femeie, să citesc, să caut, să cred și să mă exprim cum vreau – în limitele bunului simț, firește. Am avut șansa să locuiesc la nici un kilometru de biserică, am avut șansa să mă nasc și să rămân creștin și să nu primesc moarte cumplită pentru asta. Și totuși, fricile mele sunt mici, de zi cu zi, nemernice – adică străine de preocupările fundamentale ale minții în comuniune cu Hristos.

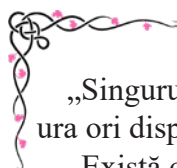
Mă tem să întârzii la slujbă, mă tem să îmi schimb serviciul, mă tem că oamenii de aproape vor face lucruri care le dăunează. Dar având în minte că orice situație care nu ne bucură se întâmplă cu un folos, pe mine mă ajută mereu să îmi repet că motivul și folosul sunt la îndemâna mea, iar eu trebuie să le dau un rost. Să înțeleg, să îndrept și să rabd, că să înțeleg apoi mai mult.

Și...chiar dacă pare mai puțin potrivit, o să-l citez pe fratele Nietzsche: „Acela care are un **de ce** va suporta orice **cum**”. Întrebarea din titlu, preluată de la Henry de Montherlant, nu are nevoie de multă problematizare.

Deci vină anul nou, vină ziua de mâine, și ceea ce depinde de mine primească ajutor spre bine, iar ceea ce nu, fie spre folos.

La mulți ani încunuați cu raiul tuturor!

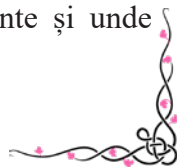
Ștefania Vaida, Parohia „Sf. Vasile” Tătărași

„Singurul pericol care-l paște pe un om deznădăjduit, când înfruntă ura ori disprețul, este de a se înduioșa asupra propriei sale soarte.”

„Există o singură artă creștină, care nu-i nici gotică, nici romantică, nici barocă, arta de a purta crucea.” (Franz von Baader)

„Sunt în biata inimă omenească locuri încă inexistente și unde suferința intră spre a le da, în sfârșit, ființă.” (Leon Bloy)

Vremea apusului soarelui – clipe de mulțumire aduse lui Dumnezeu

Apusul soarelui este momentul zilei care îndeamnă mintea, dar și sufletul, să-și caute liniștea în Dumnezeu. Dacă, pe parcursul zilei suntem reținuți în numeroase activități cotidiene, lăsarea serii – marcată prin apusul soarelui – trezește în sufletul omului gândul la Dumnezeu, Stăpânul vieții și al morții.

„Soarele și-a cunoscut apusul său. Pus-ai întuneric și s-a făcut noapte. Cât s-au mărit lucrurile Tale, Doamne, toate cu înțelepciune le-ai făcut!” (Psalmul 103)

Din paginile Sfintei Scripturi, Mântuitorul Iisus a fost identificat cu „lumina pe care întunericul nu a cuprins-o” (Ioan 1, 5). Apusul soarelui și dispariția luminii au fost interpretate, încă din primele secole creștine, ca fiind simbol al lui Hristos – „Soarele ce nu apune niciodată”. Astfel, Sfântul Ciprian al Cartaginei, în secolul al III-lea, scrie despre practica creștinilor de a se ruga în momentul apusului: „Se cuvine a ne ruga la apusul soarelui, căci Hristos este soarele adevărat și ziua adevărată. Și, apunând soarele și sfârșindu-se ziua, ne rugăm și cerem ca să vină peste noi iarăși lumina, implorăm venirea lui Hristos, Cel ce ne va da harul luminii veșnice”.

Căutarea în rugăciune a lui Dumnezeu la momentul apusului soarelui a fost dezvoltată într-un ritual cuprins astăzi într-o adevărată slujbă. Noțiunea de „vecernie” își are etimologia în grecescul „hesperios”, care înseamnă „seară”, dar și „căutare”.

Apusul soarelui, marcat de această rugăciune liturgică, devine moment de mulțumire adus lui Dumnezeu pentru toate împlinirile, darurile și dragostea cu care am fost înconjurați în ziua ce a trecut. În același timp, ceasul vecerniei ar trebui să ne aducă aminte și de greșelile făcute, de momentele în care ne-am despărțit de voia lui Dumnezeu.

Așadar, momentul apusului, marcat de vecernie este moment de punere în balanță a întregii zile și moment de întâlnire cu Dumnezeu în liniștea înserării.

Sursa: www.doxologia.ro

Ce semnificație are apa caldă care se toarnă peste Sfintele Taine?

Odinioară, Mângâietorul S-a pogorât după ce toată lucrarea lui Hristos fusese împlinită, iar acum se sălășluiește în cei ce se împărtășesc după ce cu vrednicie Jertfa a fost adusă și darurile s-au sfințit. În rânduiala sfintei slujbe de până acum, s-a înscris în pâine, ca pe o tăbliță, întreaga iconomie a lui Hristos.

L-am văzut pe Dânsul, ca într-o icoană, mai întâi Prunc, apoi dus la moarte, răstignit și împuns în coastă. După aceea am văzut cum pâinea s-a prefăcut în Însuși Preasfântul Trup Care a pățimit cu adevărat și apoi a înviat, S-a înălțat la ceruri și șade de-a dreapta Tatălui. După toate acestea, trebuia să se închipuie și sfârșitul lor, pentru ca săvârșirea Tainei să fie deplină, adăugându-i-se această încheiere a întregii lucrări și iconomii dumnezeiești.

Căci, care este rezultatul și urmarea Pătimirilor, învățaturii și faptelor Mântuitorului? Nimic altceva decât venirea Sfântului Duh în Biserică, dacă le privim pe acestea în legătură cu noi. Prin urmare, după cele dinainte, se cuvenea să se înfățișeze, în Sfânta Liturghie și această venire. Ea este înfățișată prin turnarea apei calde în Sfintele Taine. Căci această apă, fiind prin firea ei apă, dar având și căldura focului, închipuiește pe Sfântul Duh, care e numit și apă (Ioan 7, 38-39), dar Care S-a arătat și în chip de limbi de foc când S-a revărsat peste Sfinții Apostoli (Faptele Apostolilor 2, 3), iar momentul acesta din Liturghie amintește ziua Pogorării Sfântului Duh; atunci S-a pogorât după ce se împliniseră toate cele privitoare la Hristos, iar acum, apa aceasta se adaugă după ce Darurile s-au desăvârșit.

Căci în Sfintele Taine este întruchipată Biserica, deoarece ea e trupul lui Hristos (în parte trup și mădular al lui Hristos) (I Corinteni 12, 27). Odinioară, Biserica a primit pe Sfântul Duh după Înălțarea lui Hristos la ceruri, iar acum ea primește darul Sfântului Duh, după ce Sfintele Daruri au fost primite în altarul cel mai presus de ceruri, deoarece ni-L trimite în schimb Dumnezeu, Care le-a primit pe dânsule. Pentru că Mijlocitorul e același, atunci ca și acum: Însuși Sfântul Duh.

Sursa: Sfântul Nicolae Cabasila – „Tâlcuirea dumnezeieștii liturghii”, traducere din greacă de Pr. Prof. Dr. Ene Braniște, Editura Arhiepiscopiei Bucureștilor, București, 1989, pp. 54-55

Ce este Sfântul Antimis?

Antimisul (antimension – gr. în loc de masă) este o năframă pătrată de in sau de mătase, având întipărită icoana punerii în mormânt a Domnului. El este sfințit de episcopul locului cu Sfântul și Marele Mir și are în cusătura sa părțile de sfinte moaște, deoarece în primele veacuri creștine Biserica se ridicau pe mormintele martirilor și este așezat întotdeauna pe Sfânta Masă din Sfântul Altar. În colțuri sunt pictați cei patru evangheliști.

Antimisul prezintă o importanță deosebită deoarece pe el se face sfințirea Darurilor și fără el nu se poate săvârși Sfânta Liturghie. Se pare că antimisele au apărut în perioada persecuțiilor, când păgânii eretici prădau frecvent bisericile creștinilor ortodocși. Ca să ferească sfintele de pângărire, în locurile expuse dușmanilor, preoții întrebuițau pentru oficializarea Sfintei Liturghii, în loc de sfânta Masă, o bucată de pânză sfințită cu care, în caz de pericol, puteau acoperi ușor sfintele și fugi din biserică.

După Sfântul Isidor Pelusiotul, antimisul reprezintă giulgiul cu care a fost învelit Trupul Mântuitorului în mormânt. Pe marginile lui se află scris troparul punerii în mormânt: „Iosif cel cu bun chip, de pe lemn luând preacurat Trupul Tău, cu giulgiu curat înfășurându-L și cu miresme, în mormânt nou îngropându-L, L-a pus”. Toate antimisele cuprind numele parohiei, hramul bisericilor cărora sunt destinate și semnătura episcopului locului. Ele se schimbă de fiecare dată când se instalează un nou episcop.

Antimisul are în același timp un rol practic și o profundă semnificație teologică. Rolul practic constă în aceea că pe antimisul desfăcut vor fi așezate Sfântul Potir și Sfântul Disc, iar eventualele părțile din Sfintele Daruri care vor cădea pe el vor putea fi adunate evitându-se profanarea. Semnificația teologică a antimisului vine din legătura lui cu episcopul locului a cărui semnătură o poartă întotdeauna, fiind delegația liturgică și jurisdicțională a episcopului pentru preotul locului, dar și simbolul unității liturgice și sacramentale dintre parohii, sub ierarhul locului.

Sursa: www.doxologia.ro

Strofe pentru suflet

Iisuse, scumpă Maica Ta

Iisuse, Sfântă Maica Ta
cu ce iubire Te-asculta,
cu ce smerenie-a-implinit
chemarea care și-a primit.
-O, fă-ne s-ascultăm mereu
și noi așa de Dumnezeu!

Iisuse, Dulce Maica Ta
cu ce iubire Te veghea,
cum zi și noapte Te-ngrija
și negrăit de Drag Te-avea.
-O, fă-al iubirii sfânt șuvoi
să fie, ca în ea, și-n noi!

Iisuse, Bună Maica Ta
cu ce iubire Te privea
și cum se bucura văzând
tot chipul Tău Frumos și Blând.
-O, fii și pentru noi așa
de Scump și Drag, ca pentru ea!

Iisuse, Scumpă Maica Ta
cu drag, pe-oriunde Te-
nsoțea,
nedespărțită rămânând
de Tine-n orice loc și rând.
-Fii și de noi nedespărțit
cum i-ai fost ei, Iisus Iubit!

Autor: Traian Dorz

Preacurata Maică

Preacurată Maică, Pururea Fecioară,
Sufletul din mine nu-l lăsa să piară,
Ci revarsă, Sfântă, peste el, de sus,
Mila Ta cea mare, mila lui Iisus!

Îngeri împrejur-mi fă-i să se adune,
Să-mi arate calea către cele bune,
Să-mi îndrepte pașii spre cărarea milei,
La-nceputul nopții, la-nceputul zilei!

Să alunge toate duhurile rele,
Ce pândesc în drumul viețuirii mele,
Bietului meu suflet să-i dea viață nouă,
Să răsfrângă cerul ca un bob de rouă!

Frânt de umilință, cu adânci suspine,
Sufletul la Tine vine să se-nchine:
Mila Ta din ceruri peste el coboară,
Maică Preacurată, pururea Fecioară!

Autor: Vasile Militaru

Credința pentru copiii de toate vârstele

Sfânta Treime

Un om simplu călătorea pe un drum de țară, în tovărășia unui preot. Vorbind ei de una, de alta, omul și-a arătat o nedumerire:

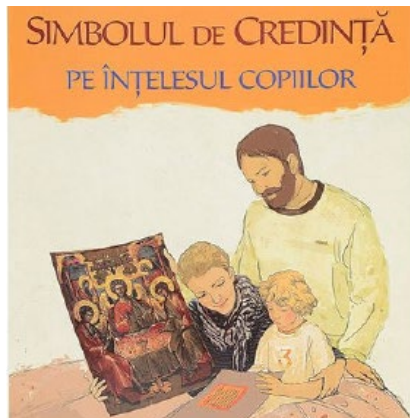
- Cuvioase părinte, nu pot înțelege cum de în Sfânta Treime sunt trei Persoane care formează Una singură. Cum de Tatăl, Fiul și Sfântul Duh sunt trei persoane unite, nedespărțite, dar fără a se amesteca una cu cealaltă?

- Fiul meu, îi răspunse cu răbdare preotul, sunt și lucruri mai presus de gândirea noastră păcătoasă, însă ceea ce spui nu este atât de greu de priceput. Să privim, de exemplu, soarele! Să zicem că sfera de foc, ce dăinuiește acolo de veacuri, este Tatăl. Apoi, să spunem că lumina care ne vine de la soare este Fiul, Iisus Hristos, Ce a venit să ne lumineze viața și să ne scape de păcate. Apoi, căldura, care vine tot de la soare pentru a ne încălzi, să zicem că ar fi Sfântul Duh, Care, cu dragostea Sa, ne încălzește mereu sufletele înghețate de răutate. Vezi tu, fiul meu, soarele cu lumina și cu căldura lui nu sunt unul și același lucru și, cu toate acestea, cele trei rămân diferite când vorbim despre fiecare? La fel și în Sfânta Treime, Tatăl, Fiul și Sfântul Duh sunt Unul și Același Dumnezeu, Căruia noi, credincioșii, ne închinăm.

Omul, ca și toate celelalte vietăți și lucruri, este creat de Dumnezeu din iubirea sa infinită. Dar omul este doar o creatură și înțelepciunea sau puterile sale nici nu pot fi comparate cu cele ale Domnului, însă oamenii mândri păcătuiesc îndrăznind să creadă că nimic nu este mai presus de ei și că toate, mai devreme sau mai târziu, le sunt accesibile. Omul credincios știe însă, că nu mintea și nici puterea, ci doar iubirea le poate cuprinde pe toate.

„Nădejdea mea este Tatăl, Scăparea mea este Fiul, Acoperământul meu este Duhul Sfânt. Treime Sfântă, mărire Ție!” (Sfântul Ioanichie)

Sursa: Leon Magdan – „Cele mai frumoase pilde și povestiri Creștin-Ortodoxe”

Casa Domnului

Într-o seară de iarnă, o tânără familie stătea în jurul mesei. Tatăl era trist și apăsător de griji, iar mama plângea, ținându-și fața în palme. Fetița lor cea mică, mirată de această situație, se apropie încet și întrebă:

- Mamă, de ce plângi?

- Fata mea, sunt zile grele, nu mai avem bani și pentru a putea trăi am vândut și casa aceasta frumoasă. Mâine va trebui să ne mutăm într-o casă mult mai mică. De aceea plâng, fiindcă ne este greu să plecăm din acest loc minunat, unde am trăit în liniște atâția ani și să ne mutăm într-o casă sărăcăcioasă și ca vai de ea...

- Dar, mamă, nu locuiește Dumnezeu și în casa aceea săracă în care ne vom muta?

Mirați de credința copilei și de adevărul spus de aceasta, părinții au înțeles că, în viață, greutățile și necazurile de orice fel încolțesc sufletul omului, dar credința și speranța nu trebuie niciodată uitate, fiindcă doar cu ele în suflet drumul spinos al vieții e străbătut mai ușor.

„Precum meșterul aruncă aurul în topitorie și-l lasă a se cerne și a se curăța prin foc până ce strălucește, tot așa și Dumnezeu lasă sufletele omenești să fie cercetate de necazuri, până ce se curăță și se lămuresc.”

„De aceea, o astfel de cercetare a lui Dumnezeu este o mare binefacere pentru suflet.” (Sfântul Ioan Gură de Aur)

Sursa: Leon Magdan – „Cele mai frumoase pilde și povestiri Creștin-Ortodoxe”

Sfântul Voievod Neagoe Basarab (26 septembrie)

S

Voievodul Neagoe Basarab s-a născut în anul 1481 sau 1482. Fericitul Voievod Neagoe Basarab a fost vlăstar domnesc, născut într-o familie evlavioasă de prinți creștini. Tatăl său era din neamul Basarabilor, iar mama sa, temătoare de Dumnezeu, făcea parte din familia boierilor Craiovești. Neagoe, darul lui Dumnezeu, a devenit, prin adopție, unul dintre cei patru copii ai familiei dreptmăritoare creștine. Înraurit de credința părinților săi, acest minunat copil a deprins din fragedă vârstă învățăturile mântuitoare și virtuțile credinței ortodoxe. Pentru că a cunoscut viața îmbunătățită a părinților de la mănăstirea Bistrița vâlceană, ctitorie a părinților săi, tânărul Neagoe s-a străduit să adune ca o albină din nectarul și dulceața Sfințelor Scripturi și a Sfinților Părinți care-l vor ajuta mai târziu la alcătuirea scrierilor sale și la conducerea poporului dreptcredincios spre multe împliniri duhovnicești și artistice.

S-a bucurat de o educație aleasă și din acest motiv cunoștea greaca, latina, slavona și probabil turca. A călătorit prin țări din centrul Europei și Imperiul Otoman. Până să devină domnitor, Neagoe Basarab a fost mare postelnic (decembrie 1501 - 19 iunie 1509) și mare comis (24 aprilie 1510 - 28 noiembrie 1511).

Așadar, Mănăstirea Bistrița a devenit școală duhovnicească pentru evlaviosul voievod. Providența a făcut ca, în acele vremuri, să vină în Țara Românească marele între patriarhi, Nifon al Constantinopolului, chemat la noi de voievodul Radu cel Mare, pe la anul 1502, pentru a reorganiza și întări viața bisericească. De la Sfântul Ierarh Nifon, mărinimosul și binecredinciosul Voievod Neagoe a deprins taina rugăciunii isihaste, evlavia și trezvia sufletului, învățătura și înțelepciunea lui Hristos, dobândind înalt spor sufletesc și deslușind comorile duhovnicești, atât de viu prezente în rânduiala fraților din Mănăstirea Bistrița. Înzestrat cu daruri intelectuale deosebite, prealuminatul Neagoe și-a agonisit mult din cultura teologică și din știința timpului său. De aceea, prin purtarea de grijă a lui Dumnezeu, iubitorul de Hristos, Neagoe, în anul 1512, a fost chemat la demnitatea de Voievod al Țării Românești, deși el a refuzat această cinste cu smerite cuvinte: „Puneți altul pe carele veți vrea dimpreună și cu sfatul nostru, iar pe mine mă iertați, că nu voi fi”. Poporul însă, cunoscând vrednicia lui, l-a rugat să accepte

înalta dregătorie în stat și numai după multe stăruințe fericitul „Neagoe se plecă glasului năroadelor și luă coroana și schiptrul a toată Țara Românească. Și îndată făcu judecată și dreptate între oameni”. Sfântul Voievod s-a arătat chibzuit și bun organizator al țării, drept aceea toți mulțumeau lui Dumnezeu pentru domnia lui, căci s-au învrednicit a vedea și a avea domn ca acesta.

Astfel, domnia Sfântului a fost un răstimp de liniște și prosperitate, într-o vreme când greutățile apăsau asupra țării, ca și asupra Bisericii Ortodoxe din Balcani. Pentru ca toate să fie lucrate după voia Domnului, Sfântul Neagoe a iubit pacea, cum spuneau cei din timpul său, „cu toți vecinii a fost împăcat”.

Sfântul Voievod Neagoe Basarab, în credință și iubire de Dumnezeu, în dreptate și smerenie, cinstind amintirea învățătorului său, Sfântul Ierarh Nifon, a adus în Țara Românească Sfintele sale moaște de la Mănăstirea Dionisiu din Muntele Athos, împăcându-l în chip minunat cu prigonitorul său, Radu cel Mare.

Sfântul Neagoe a rămas în memoria poporului român și a tradiției ortodoxe prin opera sa intitulată Învățăturile lui Neagoe Basarab către fiul său Theodosie. Este prima creație de valoare universală a literaturii române, un adevărat testament duhovnicesc, pedagogic, filozofic și enciclopedic, în același timp, Învățăturile sale sunt o adevărată lecție de pedagogie morală și spirituală, un adevărat cod de comportament ființial și demnitate umană pentru toate timpurile.

Dar nu numai aceste învățături ni le-a lăsat moștenire măritul voievod, ci și multe mănăstiri, biserici și așezăminte în țara peste care a domnit timp de nouă ani și opt luni, între care cea mai strălucită este Mănăstirea Argeșului, pe care Gavriil, Preotul Sfântului Munte din acea vreme, a numit-o pentru măreția ei Sionul Românesc.

În scurta sa viață pământească, Voievodul Neagoe Basarab a fost socotit de toată lumea moștenitorul de drept al tradițiilor imperiale bizantine, iar în această calitate a ajutat toate popoarele creștine ortodoxe aflate sub stăpânirea Semilunei, plătindu-le datoriile, reparând multe mănăstiri și biserici și înzestrându-le cu cele necesare.

În ziua de 15 ale lunii septembrie, anul mântuirii 1521, Sfântul Voievod Neagoe Basarab, la doar 39 de ani, s-a mutat întru veșnicile locașuri ale lui Dumnezeu, unde a primit cununa cea neveștejită a slavei Sale.

Cu ale lui sfinte rugăciuni, Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi! Amin.

Sursa: www.crestinortodox.ro

Calendar creștin ortodox - Septembrie 2024

- 1 D † Începutul anului bisericesc; † Cuv. **Dionisie Exiguul**; † Cuv. Simeon Stâlplnicul
Duminica a X-a după Rusalii (Vindecarea lunaticului); Ap. I Corinteni IV, 9-16; Ev. Matei XVII, 14-23; glas 1, voscr. 10
- 2 L Sf. Mc. Mamant; S. Ier. Ioan Postitorul, Patr. Constantinopolului
- 3 M Sf. Mc. Antim, Ep. Nicomidiei; Cuv. Teoctist; † Sf. Cuv. **Neofit și Meletie de la M-rea Stănișoara**
- 4 M Sf. Mc. Vavila, Ep. Antiohiei; Sf. Prooroc Moise
- 5 J † Sf. Prooroc Zaharia și Dreapta Elisabeta, părinții Sf. Ioan Botezătorul; Sf. Mc. Urban
- 6 V † Pomenirea minunii Sf. Arhanghel Mihail în Colose; Sf. Mc. Macarie
- 7 S **Înainteprăznuirea Nașterii Maicii Domnului**; Sf. Mc. Sozont; † Cuv. **Simeon și Amfilohie de la Pângărați**
- 8 D (†) **Nașterea Maicii Domnului**
Duminica dinaintea Înălțării Sf. Cruci (Convorbirea lui Iisus cu Nicodim); Galateni VI, 11-18; Ev. Ioan III, 13-17; glas 2, voscr. 11
- 9 L Sf. și Dreptii părinți Ioachim și Ana; †) Sf. Cuv. **Onufrie de la Vorona**; †) Cuv. **Chiriac de la Tazlău**
- 10 M Sf. Mc. Minodora, Mitrodora și Nimfodora; Sf. Pulheria împărăteasa
- 11 M Cuv. Teodora din Alexandria; Cuv. Eufrosin
- 12 J Sf. Mc. Autonom, Macedonie și Teodul (*Odovania Praznicului Nașterii Maicii Domnului*)
- 13 V † **Înainteprăznuirea Înălțării Sf. Cruci**; Sf. Sfințit Mc. Corneliu Sutașul; †) Cuv. **Ioan de la Prislop**; † Sf. Mc. din Dobrogea: **Macrobie, Gordian, Ilie, Zotic, Lucian și Valerian**
- 14 S (†) **Înălțarea Sf. Cruci (Post)**
- 15 D †) Sf. Ier. **Iosif cel Nou de la Partoș**; † Sf. Ier. Visarion, Arhiepiscopul Larisei
Duminica după Înălțarea Sf. Cruci (Luarea Crucii și urmarea lui Hristos); Ap. Galateni II, 16- 20; Ev. Marcu VIII, 34-38; IX, 1; glas 3 voscr. 1
- 16 L Sf. M. Mc. Eufimia; Sf. Mc. Meletina
- 17 M †) Sf. Ier. **Dionisie, Episcopul Cetății Albe**; Sf. Mc. Sofia și ficele sale: Pistis, Elpis și Agapi
- 18 M Sf. Eumenie, Ep. Gortinei; Sf. Mc. Ariadna și Castor
- 19 J Sf. Mc. Trofim, Savatie și Dorimedont
- 20 V Sf. M. Mc. Eustatie și soția sa Teopista cu cei 2 fii: Agapie și Teopist
- 21 S Sf. Ap. Codrat; Sf. Prooroc Iona (*Odovania Praznicului Înălțării Sf. Cruci*)
- 22 D †) Sf. Ier. **Mc. Teodosie de M-rea Brazi**; Sf. Sfințit Mc. Foca; Sf. Mc. Isaac; Sf. Martin
Duminica a XVIII-a după Rusalii (Pescuirea minunată); Ap. II Corinteni IX, 6-11; Ev. Luca V, 1-11; glas 4, voscr. 2
- 23 L † Zămislirea Sf. Prooroc Ioan Botezătorul; Cuv. Xantipa și Polixenia
- 24 M † Sf. M. Mc., întocmai cu apostolii, Tecla; Cuv. Coprie; † Cuv. Siluan Athonitul
- 25 M Cuv. Eufrosina; Cuv. Pafnutie Egipteanul; Cuv. Serghie de la Radonej
- 26 J † Mutarea Sf. Ap. și Ev. Ioan; Sf. Mc. Hira; † Sf. **Voievod Neagoe Basarab**
- 27 V †) Sf. Ier. **Martir Antim Ivireanul**; Sf. Mc. Calistrat și Epiharia
- 28 S † Cuv. Hariton Mărt.; Sf. Prooroc Varuh; Sf. Cuv. Neofit Zăvorățul din Cipru
- 29 D Cuv. Chiriac Sihastrul; Sf. Mc. Trifon, Gudelia și Petronia
Duminica a XIX-a după Rusalii (Predica de pe munte - iubirea vrăjmașilor); Ap. II Corinteni XI, 31-33; XII, 1-9; Ev. Luca VI, 31-36; glas 5, voscr. 3
- 30 L Sf. Mc. Grigorie Luminătorul, Ep. Armeniei; Sf. Mc. Ripsimia și Gaiani

Program liturgic

Luni

08:00 - 16:00

Program administrativ (Birou)

Acatist și Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Marți

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Vineri

09:00 - 10:30 - Sf. Maslu

10:30 - Sf. Spovedanie

18:00 - 19:00

Grup de sprijin AL-ANON

Miercuri

11:00 - 17:00

Vizită / Consiliere pastorală

18:00 - 19:00

ACA (Adulții Copii ai Alcoolicilor)

Sâmbătă

08:00 - 12:00

În perioada 1 Noiembrie - 30 Aprilie

16:00 - 16:45 - Vecernia

16:45 - Sf. Spovedanie

În perioada 1 Mai - 31 Octombrie

18:00 - 18:45 - Vecernia

18:45 - Sf. Spovedanie

Joi

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Duminică

08:00 - 12:00

Utrenia, Sfânta Liturghie

Cuprins:	Pag.
Vârsta bucuriei	1
Scrisoare de mulțumire către Dumnezeu	4
Crezi în Dumnezeu și ți-e frică de ceva?	6
Vremea apusului soarelui – clipe de mulțumire aduse lui Dumnezeu ...	8
Ce semnificație are apa caldă care se toarnă peste Sfintele Taine?	9
Ce este Sfântul Antimis?	10
Strofe pentru suflet	11
Credința pentru copiii de toate vârstele	12
Sfântul Voievod Neagoie Basarab	14

Colectivul de redacție:

Președinte:

Pr. Iulian Negru

Tehnoredactarea:

Eugen Antohi

Corectare text:

Ioana Sanciu

Colaboratori:

Sorin Pavel

Oxana Cliuciniov

Gabriel Luca

Irina Ștefania Vaida

Adresa redacției:

Parohia Sf. Ierarh Vasile, str. Vasile Lupu nr. 40, Iași

Cod poștal 700309 - ROMÂNIA

Pr. paroh Iulian Negru

Tel: 0744 / 267661; 0746 / 649218

Email: parohiasfvasile@gmail.com

Http: [//sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/](http://sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/)

Cont CEC - RO58CECEIS0136RON0122424